

Poznaj komentarz do wyborów podjętych w rozgrywce scenariusza „KLUB SPORTOWY”

Sytuacja	Rozwiązanie	Komentarz
Trener ośmiesza zawodników, wyżywa się na Pawle.	Sporządzasz notatkę z przeprowadzonego rozpoznania sprawy.	Tak. Każda sytuacja, w której zagrożone jest dobro dziecka lub naruszone zostały jego prawa, musi być udokumentowana.
	Informujesz rodziców o wnioskach z rozpoznania sprawy.	Tak. Rodzice, jako przedstawiciele ustawowi swoich dzieci, mają prawo wiedzieć o tym, co się wydarzyło i jakie działania zostały podjęte przez klub.
	Sugerujesz władzom klubu odsunięcie trenera od pracy z drużyną.	Nie. Trener popełnił błędy wynikające z niedostatecznego zrozumienia standardów ochrony małoletnich, to jednak nie kwalifikuje się jako przestępstwo do odsunięcia go od pracy z drużyną. Ważne jest, aby porozmawiać z nim o tym, co się stało i upewnić się, że rozumiał istotę zasad bezpiecznych relacji.
	Planujesz szkolenie dla trenerów klubu z komunikacji z nastolatkami.	Tak. Szkolenia z komunikacji są bardzo ważnym elementem procesu wdrażania standardów ochrony dzieci i budowania w instytucji kultury ochrony dzieci przed przemocą.
	Zawiadamasz policję o możliwości popełnienia przestępstwa.	Nie. Zachowanie trenera jest niewłaściwe, ale nie stanowi przestępstwa, ani nie zagraża zdrowiu lub życiu dziecka – dlatego zawiadomienie policji nie jest adekwatną reakcją.
	Nic nie robisz – trener miał dobre intencje, chłopcy z drużyny nie są na niego źli.	Nie. Brak reakcji to przyzwolenie na niewłaściwe zachowania wobec dzieci. Zawsze jest coś, co można zrobić – nawet jeśli podjęte działanie będzie miało na celu niedopuszczenie do podobnego incydentu w przyszłości.
	Przeprowadzasz spotkanie z dziećmi, na którym rozmawiacie o zachowaniu trenera, i dajesz jasny sygnał, że jest to niedopuszczalne.	Tak. To ważne, aby przekazać dzieciom informację, że niepokojąca sytuacja została dostrzeżona przez innych dorosłych, i że podjęli oni konkretne działania. Daje to dzieciom poczucie, że troska o ich bezpieczeństwo nie jest pustą deklaracją.
	Informujesz dzieci, że mają możliwość zgłaszania takich sytuacji do koordynatora ds. standardów ochrony dzieci wyznaczonego przez ich klub.	Tak. Dzieci muszą mieć łatwy dostęp do informacji, komu z dorosłych mogą zgłosić niepokojącą sytuację.
	Uruchamiasz procedury interwencji przyjęte w klubie na wypadek krzywdzenia ze strony personelu.	Tak. W sytuacji zagrożenia bezpieczeństwa dziecka kadra ma obowiązek reakcji zgodnie z przewidzianą procedurą interwencji.

	Przeprowadzasz spotkanie lub warsztaty z trenerami, przypominając o zasadach bezpiecznych relacji obowiązujących w klubie.	Tak. Utrwalanie zasad bezpiecznych relacji między kadrą a dziećmi to bardzo ważny element budowania kultury ochrony dzieci przed przemocą.
Trener regularnie krzyczy i zawstydza zawodniczek.	Sporządzasz notatkę z przeprowadzonego rozpoznania sprawy.	Tak. Każda sytuacja, w której zagrożone jest dobro dziecka lub naruszone zostały jego prawa, musi być udokumentowana.
	Informujesz rodziców o wnioskach z rozpoznania sprawy.	Tak. Rodzice, jako przedstawiciele ustawowi swoich dzieci, mają prawo wiedzieć o tym, co się wydarzyło i jakie działania zostały podjęte przez klub.
	Planujesz spotkanie z psychologiem sportu dla całej drużyny.	Tak. Opracowanie i wdrożenie planu wsparcia dla dziecka krzywdzonego jest wymogiem ustawowym – spotkanie z psychologiem może być jego częścią.
	Sugerujesz władzom klubu odsunięcie trenera od pracy z drużyną.	Tak. Zachowanie trenera naraża dzieci na krzywdzenie – nie jest jednorazowe. Trener nie zwraca również uwagi na prośby o zmianę metod pracy.
	Planujesz obowiązkowe szkolenie dla trenerów klubu z komunikacji z nastolatkami.	Tak. Szkolenia z komunikacji są bardzo ważnym elementem procesu wdrażania standardów ochrony dzieci i budowania w instytucji kultury ochrony dzieci przed przemocą.
	Zawiadamiasz policję o możliwości popełnienia przestępstwa.	Nie. Nie dysponujesz informacją o możliwym popełnieniu przestępstwa – dlatego zawiadomienie policji nie jest adekwatną reakcją.
	Nic nie robisz – trener miał dobre intencje, dziewczyny z drużyny nie są na niego złego źli.	Nie. Brak reakcji to przyzwolenie na niewłaściwe zachowania wobec dzieci. Zawsze jest coś, co można zrobić – nawet jeśli podjęte działanie będzie miało na celu niedopuszczenie do podobnego incydentu w przyszłości.
	Informujesz dzieci, że mają możliwość zgłaszania takich sytuacji do koordynatora ds. standardów ochrony dzieci wyznaczonego przez ich klub.	Tak. Dzieci muszą mieć łatwy dostęp do informacji, komu z dorosłych mogą zgłosić niepokojącą sytuację.
	Uruchamiasz procedury interwencji przyjęte w klubie na wypadek krzywdzenia ze strony personelu.	Tak. W sytuacji zagrożenia bezpieczeństwa dziecka kadra ma obowiązek reakcji zgodnie z przewidzianą procedurą interwencji.
	Zwracasz uwagę trenerowi, dając jasny sygnał, że nie zgadzasz się na takie zachowanie w Waszym klubie.	Tak. Utrwalanie zasad bezpiecznych relacji między kadrą a dziećmi to bardzo ważny element budowania kultury ochrony dzieci przed przemocą.

Warunki lokalowe w szatniach.	Rozmawiasz z władzami klubu o wydzieleniu przestrzeni dla dziewcząt.	Tak. To ważne, aby uruchomić działania, które pokażą, że troska o bezpieczeństwo dzieci nie jest pustą deklaracją.
	Proponujesz opracowanie grafiku dyżurów pracowników klubu w szatni.	Tak. Szatnie i sanitariaty to miejsca szczególnie narażone na ryzyko wystąpienia przemocy rówieśniczej. Dlatego istotne jest, aby dorośli mieli możliwość nadzorowania tych przestrzeni, zapewniając jednocześnie zawodnikom poczucie komfortu i prywatności.
	Opracowujesz regulamin szatni uwzględniający zasady przebywania w nich rodziców.	Tak. Szatnie to miejsca, w których dzieci przebywają w bieliźnie, dlatego warto uregulować zasady obecności rodziców w tych pomieszczeniach.
	Zwracasz uwagę mamie Łukasza, że nie powinna przebywać w szatni zawodników.	Tak. Szatnie to miejsca, w których dzieci przebywają w bieliźnie, dlatego warto uregulować zasady obecności rodziców w tych pomieszczeniach.
	Wywieszasz informację, że przeklinanie w przestrzeni publicznej jest niekulturalne, a nawet grozi mandatem karnym.	Nie. Straszenie nie jest dobrą metodą wychowawczą.
	Zamykasz szatnię, aż zostanie odpowiednio zmodernizowana.	Nie. W każdej sytuacji warto postawić na optymalne rozwiązanie, które zapewni dzieciom bezpieczeństwo.
	Wywieszasz w szatni plakat dotyczący zasad bezpiecznych relacji między zawodnikami i zawodniczkami.	Tak. Utrwalanie zasad bezpiecznych relacji to bardzo ważny element budowania kultury ochrony dzieci przed przemocą.
Rodzice obwiniają bramkarkę za porażkę drużyny.	Wraz z trenerami wypracowujesz zasady przebywania rodziców na boisku.	Tak. Zasady bezpiecznych relacji dla rodziców pomogą zadbać o bezpieczne formy kibicowania.
	Przesyłasz rodzicom poradnik, jak wspierać młodych zawodników.	Tak. Rola rodziców jest kluczowa, ponieważ ich zachowanie wpływa nie tylko na wyniki ich dziecka, ale także na dobre samopoczucie i bezpieczeństwo innych dzieci biorących udział w treningach oraz wydarzeniach sportowych.
	Organizujesz spotkanie z rodzicami, na którym uświadamiasz ich, jakie konsekwencje wywołuje zastraszanie i poniżanie dzieci.	Tak. Edukacja rodziców pomoże w budowaniu kultury ochrony dzieci przed przemocą.
	Wprowadzasz zakaz przebywania rodziców wokół boiska.	Nie. Obecność rodziców jest ważna dla dzieci. Lepszym rozwiązaniem będzie opracowanie zasad bezpiecznych relacji dla rodziców, które pomogą zadbać o odpowiednie formy kibicowania.
	Nic nie robisz – przecież nic się nie stało, a na meczach zawsze włączają się emocje.	Nie. Brak reakcji to przyzwolenie na niewłaściwe zachowania wobec dzieci. Zawsze jest coś, co można zrobić – nawet jeśli podjęte działanie

		będzie miało na celu niedopuszczenie do podobnego incydentu w przyszłości.
	Wyświetlasz na telebimach i wywieszasz w widocznym miejscu, w którym odbywają się zawody, plakat dotyczący bezpiecznych relacji podczas rozgrywek. Kilka najważniejszych zasad, jak kibicować, przedstawionych w przystępnej formie.	Tak. Utrwalanie zasad bezpiecznych relacji to bardzo ważny element budowania kultury ochrony dzieci przed przemocą.
	Wprowadzasz kary za niestosowanie się do zasad i stosowanie przemocy, np. wykluczenie rodziców z możliwości kibicowania na następnym meczu.	Tak. Konsekwencja w stosowaniu zasad bezpiecznych relacji pokazuje, że troska o ochronę dzieci przed krzywdzeniem nie jest pustą deklaracją.
Osoby z zewnątrz fotografują zawodników.	Organizujesz spotkania dla pracowników klubu, na których przypominasz o konieczności posiadania zgód rodziców na wykorzystanie wizerunku ich dzieci. Przypominasz też o potrzebie przedstawienia zaświadczeń z KRK wszystkich osób, które w wyniku analizy ryzyka przeprowadzonej w klubie są do tego zobowiązane.	Tak. Utrwalanie wizerunku dziecka jest możliwe wyłącznie wtedy, gdy uzyskano zgody rodziców. Jedną z form zapewniania dzieciom bezpieczeństwa jest też weryfikowanie niekaralności osób, którym powierza się realizację określonych zadań.
	Wysyłasz wiadomość do rodziców z informacją o obowiązku posiadania zgód na rejestrowanie i przetwarzanie wizerunku dziecka.	Tak. Zgodnie z prawem rejestrowanie i przetwarzanie zdjęć/nagrań zawierających wizerunki dzieci wymaga udzielenia zgody przez ich rodziców.
	Wywieszasz plakaty wskazujące, jak zadbać o ochronę wizerunku młodych sportowców.	Tak. Należy dołożyć wszelkich starań, by publikowany wizerunek młodych sportowców nie był upokarzający i nie stawiał dziecka w niekorzystnym świetle.
	Prosisz mamę Łukasza o usunięcie zdjęć zrobionych podczas oficjalnej sesji oraz tworzysz internetową przestrzeń o ograniczonym dostępie dla osób postronnych (np. grupa w mediach społecznościowych, wspólny dysk), na której będą znajdowały się pamiątkowe zdjęcia wykonane przez zatrudnionego przez klub fotografa.	Tak. Materiały zawierające wizerunek dzieci należy przechowywać w sposób zapewniający ochronę dzieci.
	Tworzysz i udostępniasz zasady ochrony wizerunku dzieci w klubie.	Tak. Stworzenie zasad ochrony wizerunku dzieci jest wyrazem odpowiedzialności i rozwagi klubu.
Ojciec stosuje przemoc wobec Ady.	Informujesz o sytuacji Ady ośrodek pomocy społecznej, wskazując na możliwość wystąpienia przemocy w jej rodzinie.	Tak. Ośrodek pomocy społecznej rozpocznie procedurę „Niebieskie Karty”. Jej celem jest zdiagnozowanie sytuacji dziecka i rodziny, a także udzielenie wsparcia jej członkom.

	Składasz do sądu rodzinnego wniosek o wgląd w sytuację rodziny Ady.	Tak. Złożenie wniosku do sądu o wgląd w sytuację rodzinną dziecka daje Ci pewność, że sprawie przyjrzą się kompetentne osoby (np. kurator), odwiedzą rodzinę i oceniają, czy dobro dziecka jest zagrożone. Jeśli potwierdzą zagrożenie dziecka, sąd podejmie dalsze decyzje mając na względzie bezpieczeństwo Ady.
	Zawiadamiasz policję o możliwości popełnienia przestępstwa.	Tak. Jest to właściwa reakcja, biorąc pod uwagę, że na podstawie objawów można podejrzewać, że Ada jest krzywdzona od dłuższego czasu.
	Rozmawiasz z tatą Ady o zaistniałej sytuacji. Oferujesz pomoc.	Tak. W sytuacji zagrożenia bezpieczeństwa dziecka kadra ma obowiązek reakcji zgodnie z przewidzianą procedurą interwencji.
	Rozmawiasz z Adą i oferujesz jej wsparcie emocjonalne.	Tak. To ważne, aby przekazać dzieciom informację, że niepokojąca sytuacja została dostrzeżona przez innych dorosłych, i że podjęli oni konkretne działania. Daje to dzieciom poczucie, że troska o ich bezpieczeństwo nie jest pustą deklaracją.
	Uruchamiasz plan wsparcia dla Ady.	Tak. Opracowanie i wdrożenie planu wsparcia dla dziecka krzywdzonego jest wymogiem ustawowym.
	Organizujesz spotkanie z psychologiem dla dziewczyn, które domyślają się, że Ada jest krzywdzona (widziały jej siniaki).	Tak. Opracowanie i wdrożenie planu wsparcia dla dziecka krzywdzonego jest wymogiem ustawowym. Dziecko, które jest świadkiem przemocy, również może potrzebować wsparcia.